

Capvespre

Contempla l'ascens lent, vertical. No en pot apartar la mirada. Hi ha un efecte sedant, hipnòtic en l'ascensió. La sorprèn la regularitat, el silenci, una certa ingravidesa. S'hi troba còmoda. El temps s'atura. La respiració s'alenteix. Minuts enrere, el so del tap, l'havia deixat extasiada, alerta. Un esclat breu, sec, contundent; un anunci sonor del plaer ocult que pugna per veure la llum.

Petits mons imaginaris en una pugna indolora. Diminutes esferes creades sota terra, pacientment, en la penombra. No tenen pressa en fer cim. Poques, es desplacen a les parets. La majoria prenen el corredor central. Pinça la copa amb suavitat i l'apropa lentament als llavis.

Assaboreix la notícia. Mai no s'ho hagués imaginat. Recorda les hores d'adolescent, estirada al llit, mirant al sostre de l'habitació, veient el futur com un forat negre i amenaçador. Se'n fa creus de la velocitat amb que han passat els anys. Es contempla al mirall i no es reconeix, tot i que, per dins, encara hi veu aquella nena, després noia, tímida i insegura.

Lenta i silenciosament, al pas del temps, com el cava que paladeja, s'ha transformat; diríem que ha madurat? Aquest vespre, a la terrassa, contempla com el sol es pon lentament. Una gama de taronges i vermells taca el cel, i l'horitzó es dibuixa al fons. Si es gira un xic, el perfil, la silueta de la seva acompanyant es retalla nítidament. Res hauria estat possible sense el seu suport. El disc solar declina, abandona un jorn que va finint. Es mor de ganes de brindar, per tot i res. Cadascuna immersa en els seus pensaments, a tocar, però encara reticents a una trobada intensa i íntima. Banyades en la llum que es va esmorteint, i pels vapors de la novetat. Hi ha recança a trencar l'encanteri, a que l'apropament físic, quan es produeixi, entel.li algun misteri ocult, insondable, profund, però màgic i encisador.

Ha triat les millors copes i un gran reserva que manté en fred, un cop obert. Hi ha silencis que vesteixen, i aquest és un d'ells. L'ocasió s'ho mereix. Un bes ardent, madur, desitjat llargament, ha trencat la immobilitat dels cossos, però no pas el silenci. Les mirades es fonen en la contemplació d'un dia que s'acaba. Dringuen les copes. De nou, recuperen la quietud, ara però, amb les mans fortament entrelaçades.

El sobre obert descansa damunt de la tauleta que les separa. Totes dues miren novament els resultats. Una paraula ressalta en negreta i se'ls clava al cor: **positiu**.

S'obre un camí d'esperances, també de neguits i dubtes. Mai s'han vist tan fortes com ara. Decidides a tirar endavant la seva parella. Aquest capvespre són dues dones enfocades al futur. Quin nom li posaran? És aviat per saber encara el sexe. Han superat mil obstacles i aquest nou repte les esperona encara més.

Fa anys que escriuen un diari vital conjunt, respectant els seus espais propis. Han construït pas a pas la seva relació. Mai han cregut en els focs d'artifici amorosos, l'enamorament puntual i les parelles efímeres. Dues llargues criances vitals que ara conflueixen en una unió sense reserves, que volen sigui plena, madura i fecunda.

S'aixeca una mica d'aire i el sobre blanc cau a terra. Una a l'altra s'eixuguen una llàgrima que rodola galta avall. Sembla que amenaça tempesta. Els núvols dansen i la nit creix.

Radiants per dins, els llençols de seda les esperen per rebre dos cossos encara joves.

Crepita el foc de la xemeneia que el majordom havia encès fa una estona. Aquesta nit, entre els plecs de la pell escriuran la paraula emoció. El futur encara pot esperar unes hores. La feina, els compromisos de cada dia, l'estrès, poden mullar-se sota la pluja. Volen gaudir de l'alegria de la notícia. De l'espai compartit per viure el seu amor. Les pors d'adolescència que tants cops s'han confessat mútuament, queden enrere. Avui celebren la vida. Es

desvesteixen lentament. Aviat s'escolta una sola respiració. Fora, ja és negra nit, però dins,
nien dos sols radiants.

Francesc Xavier Simarro